

Сонько і Їсько

Жили-були в лісі два ведмедики – чорненький Сонько і коричневий Їсько. Сонько дуже любив спати, а Їсько – їсти.

Якось у них закінчилася їжа. Треба було йти на базар в Боярку щось купити. От Сонько і каже:

– Збирайся, мабуть ти, брате, а я посплю трохи.

Влігся на бочок, вкрився теплою ковдрою та й заснув.

Іде Їсько на базар, а назустріч йому зайчик з повним кошиком малини.

– Ти куди, Заєць?

– Несу своїм зайчаткам свіжої малинки трохи.

– А дай-но я спробую, яка малина.

Протягнув зайчик ведмедику кошик, а той – Хам, – і з'їв всі ягоди.

Засмутився зайчик:

– Що ж я тепер своїм діткам понесу, чим малят годувати буду?

– Не переживай, – каже йому Їсько, – ходімо зі мною на базар, я твоїм вуханям моркви куплю.

Ідуть вони далі вже вдвох. Аж тут білка стрибнула з дерева, мало не на голову ведмедикові. Через плече у рудої торбинка, повна горіхів. Їсько каже:

– А що це там у тебе в торбі, дай-но подивлюся. Заглянув, і висипав все до своєї пащі. Тільки шкаралупа в усі боки полетіла.

– Ти... ти що наробив. Це я мамі збирала, у неї сьогодні

день народження, – заплакала Білочка.

– Не переживай, каже їй Їсько, – ходімо з нами на базар, я куплю твоїй мамі пиріг святковий і нову скатертину.

Ідуть вони далі вже втрюх. Тут з-за куща їжак викотився просто під ноги, а на голках у нього грибочки білі.

– О, які гриби у тебе, а дай-но спробувати, – каже Їсько. Їжачок повернувся спиною:

– Скуштуй, це я татові обід на роботу несучу. Сам збирав.

Ведмедик один за одним познайомився з усіма грибами:

– Дуже смачно, молодець, їжак. Нарешті я наївся.

– Ти що! Як ти посмієшся все з'їсти! Ось я тобі зараз...

– Чекай, їжаче. Не сердься, друже, не переживай, – миролюбно відповів Їсько.

– Ходімо з нами на базар. Я твоєму татові на обід сосисок куплю.

Прийшли вони на базар. Ведмедик купив малим зайчатом моркви вітамінної, для білоччиної мами вибрав вишиту святкову скатертину і духмяний пиріг, а для Старого їжачка замовив кілограм найсвіжіших сосисок. Розрахувався за всі покупки і раптом зрозумів, що гроші закінчилися.

– Доведеться додому з порожніми руками повертатись. Що я братові скажу?

Повернувшись ведмедик з базару, йде, ледве ноги переставляє. Соромно йому, що брата без їжі залишив. Аж бачить – собака біжить, в зубах кільце ковбаси тримає.

– Де взяв? Пригостили? – не втримався від запитання Їсько.

– Ні, – гордо підняв голову Пес, – заробив. Я охороняв на базарі магазин, от мене люди і нагородили за чесну роботу.

– Я теж можу працювати, – подумав ведмедик, – я дуже сильний, буду важкі коробки носити і мішки з цукром та борошном.

– Хочеш, я тобі допоможу на роботу влаштуватись? – запитав Пес, – у мене є знайомий вантажник.

– Ура, я буду працювати! – зрадів Їсько.

Весь день, аж до закриття базару трудився ведмедик. То штовхав візок завантажений крупами. То носив коробки з печивом та цукерками. То тягав ящики з молоком і кефіром.

Додому повернувся пізно ввечері. Сонько тільки прокинувся:

– Ого, скільки їжі ти приніс. Нам на місяць вистачить. Як це тобі вдалося?

Їсько розповів братові все, що з ним сталося цього дня, – Завтра знову піду на роботу.

– Ти молодець, а я от проспав весь день, – Сонько опустив голову. – Візьми мене з собою, будь-ласка, завтра. Я теж хочу бути корисним.

Наступного дня два брата зранку вийшли з дому разом.